

РЕШЕНИЕ

№ 7864

гр. София, 13.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 13.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **9679** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 61, ал. 4 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.

Образувано е по жалба на А. В. Й., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № РД-09-216 от 25.06.2013 г. на Кмета на Столична община, район „Л.” /СО – район „Л.”/, с която на основание чл. 65, ал. 1 и 2 от ЗОБС и чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/, е наредено да се из земе общински имот, находящ се в [населено място],[жк], [улица]. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби и принципа на справедливостта. Навеждат се доводи, че за имота има образувани съдебни производства пред друг съд във връзка с молба за придобивна давност. В съдебно заседание, жалбоподателят чрез адв. Ж., моли съда да отмени оспорената заповед.

Ответникът – Кмета на СО, район „Л.”, не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед № РД-40-1455/16.11.1988 г., на председателя на ИК на СНС е отчужден имот пл. № 228, м. [улица]от кв. 15 по плана на [населено място], находящ се на [улица], в полза на държавата и е определен начинът за обезщетяване на бившите собственици – Т. А. Й., Е. Б. и Д. К.. След влизане в сила на цитираната заповед е съставен Акт за държавна собственост (А.) № 4327/31.05.1990 г. за имота.

Въз основа на влязлата в сила заповед № РД-40-1455/16.11.1988 г., е издадена заповед №РД-41-49/27.05.1992 г. на кмета на СГО, с която се определя конкретното жилище, с което Т. Й. се обезщетява.

С молба от 14.04.1992 г., Т. Й. е поискала отмяна на отчуждаването на описания имот. Образувана е реституционна преписка, по която е постановен отказ на кмета на СГО с № РД-54-1462/21.07.1994 г., който не е обжалва и е влязъл в законна сила.

На 28.04.1998 г., на основание чл. 2, ал. 2 от ЗОС и А. № 4327/31.05.1990 г., за процесния имот е издаден Акт (АЧОС) № 357 за частна общинска собственост.

С влязло в сила съдебно решение № 1979/05.12.2012 г., по гр.д. № 1847/2012 г., Софийски апелативен съд /САС/, гр. отд., 8 състав, е потвърдил решение от 13.02.2013 г. на Софийски градски съд /СГС/, постановено по гр. д. № 813/2010 г. иска на А. В. Й. за признаване на основание давностно владение, че е собственик на ПИ – парцел Х., имот 11, кв. 15, заедно с находящата се в него масивна едноетажна жилищна сграда с тавански помещения и площ от 80 кв. м., както и с прилежащата постройка, състояща се от две помещения с обща площ от 35 кв. м., находяща се в [населено място], [улица].

С констативен протокол (КП) от 25.04.2013 г. съставен от служители на СО, район „Л.“ е констатирано, че на същата дата на адрес [улица] открит сина на Т. Й. – А. Й..

С писмо рег. № ЖН-94-716/29.04.2013 г. , кмета на СО, район „Л.“ е изпратил уведомление до Й., с указания за освобождаване на общинския недвижим имот в 7 дневен срок от получаването, като след изтичане на този срок, ще се предприемат действия по принудително изземване на имота. С констативен протокол от 07.05.2013 г., при посещение на адреса на процесния имот, служители на общинската администрация са установили, че лицето се намира на адреса. Видно от приложеното по делото писмо, същото е получено при отказ на 07.05.2013 г., удостоверено с подписите на 2 служители на общината.

От КП от 15.05.2013г. съставен от длъжностни лица от СО, район „Л.“ е видно, че на същата дата е установено, че лицето Й. продължава да обитава общинския имот.

С доклад № ЖН-94-716/10.06.2013 г., кметът на СО, район „Л. е уведомен, че А. Й. и членовете на семейството му държат без правно основание общинско жилище.

Въз основа на горното е издадена заповед № РД-09-216/25.06.2013 г. на кмета на СО, район „Л.“, с която се нарежда изземване на общински имот, находящ се в [населено място],[жк], [улица], състоящ се от застроено дворно място – 540 кв. м. и масивна жилищна сграда със застроена площ от 31.23 кв. м. от жалбоподателя А. В. Й. и членовете на семейството му.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е входирана с вх. №РД 09-216 на 23.07.2013г., чрез административния орган до АССГ, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Кмета на СО, район „Л.“, оправомощен по силата на закона, съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗОБС, да издава заповеди за изземване на общинско жилище, в предвидената от чл. 59 от АПК форма и съдържание. Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, общински имот, който се владее или държи без правно основание, не се

използува по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се иземва въз основа на заповед на кмета на общината, като в ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че в Столичната община и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. По отношение на Столична община, Столичен общински съвет е регламентирал в НРУУРОЖТСО, в чл. 34, ал. 1, че иземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по предназначение, или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират, като в ал. 2 е посочено, че заповедта се издава въз основа на констативен акт, в който се посочват данни за: собствеността, физическото или юридическото лице, което владее или държи жилището, основанието за това, предложението на кмета на СО (в определените от тази Наредба случаи), заповедта за прекратяване на наемното правоотношение или писмото, с което кметът на района е задължил самонастанените лица в определен срок доброволно да освободят жилището, и за неизпълнението на това задължение. Ето защо следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена при спазване на административнопроизводствените правила, въз основа на Констативен акт, който в случая е наименован Констативен протокол от 15.05.2013 г. (както и предходни КП от 25.04.2013 и 07.05.2013 г.), за който не е установено законово задължително връчване на жалбоподателя.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и неправилно приложение на материалния закон. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Действително, жалбоподателя е бил уведомен за писмо рег. № ЖН-94-716/29.04.2013 г. при условията на отказ, удостоверено с подписите на двама служители, но от друга страна, не винаги уведомяването е съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като в настоящия случай дори да е бил уведомен своевременно по надлежния ред, това обстоятелство не би обусловило друг правен извод на кмета на СО, район „Л.“, във вр. с издаването на оспорената заповед в производството по чл. 65 от ЗОБС, действайки в условията на обвързана компетентност, при наличието на изброените в правната норма предпоставки. По силата на чл. 65, ал. 1 от ЗОБС, възниква задължение за компетентния административен орган, при кумулативно наличие на изброените предпоставки да издаде заповед за иземване. Ето защо, в конкретния случай, липсата на надлежно уведомяване на жалбоподателя по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК не е съществено нарушение на процесуалните правила.

Приложението на нормата на чл. 65 от ЗОБС в настоящия случай е мотивирано с влязлата в сила заповед № РД-40-1455/16.11.1988 г., на председателя на ИК на СНС за отчуждаване на процесния имот. Приетото по делото доказателство АЧОС № 357/28.04.1998 г., безспорно установява наличието на първата материално правна предпоставка, а от КП от 15.05.2013 г., 25.04.2013 и 07.05.2013 г., безспорно се установява, че в имота живее жалбоподателя, с което е изпълнена и втората предпоставка, а и това се потвърждава от описаните в жалбата доводи, във връзка с построената сграда в имота. Липсата на правно основание за държане на имота от Й., т.е. наличието на отчуждаване по реда на З. (отм.) и определено обезщетение с приключила процедура, установява наличието на третата предпоставка. Безспорен факт е, че жалбоподателя държи общинския имот без правно основание, доколкото по преписката се съдържа заповед за отчуждаване № РД-40-1455/04.11.1988 г., издадена

на основание „реконструкция на [улица]и заповед № РД-41-49/27.05.1992 г. на кмета на СГО, с която се определя конкретното жилище, с което Т. Й. се обезщетява. Правилно административния орган е приел, че общинският имот се държи без правно основание и съответно е издал заповед за изземване.

Искането за спиране на производството пред АССГ следва да се остави без уважение, тъй като образуваното пред Върховен касационен съд /ВКС/ производство не касае вещноправен спор, а е извънinstancионен способ за защита, по искане за отмяна на влязло в сила съдебно решение.

Ето защо, Заповед № РД-09-216 от 25.06.2013 г. на Кмета на Столична община, район „Л.” е законосъобразна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Й., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № РД-09-216 от 25.06.2013 г. на Кмета на Столична община, район „Л.”.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: